

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Gazdag Beáta ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Ligeti György (címe) által képviselt I.rendű alperes neve (I. rendű alperes címe) I. rendű, II.rendű alperes neve (II. rendű alperes címe) II. rendű, III.rendű alperes neve (III. rendű alperes címe) III. rendű alperesek ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2010. október 29. napján meghozott, 31.P.26.991/2009/5. számú ítélete ellen a felperes részéről 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja azzal, hogy az I. rendű alperes a 800.000 (nyolcszázezer) forint nem vagyoni kártérítés után 2009. április 21-től, míg a további 400.000 (négyszázezer) forint nem vagyoni kártérítés után 2009. október 24-től köteles megfizetni a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félétet megelőző napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek 30.000 (harmincezer) forint + áfa fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 72.000 (hetvenkettőezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

felperes neve felperes és a I.rendű alperes neve I. rendű alperes 2005. december 21. napján szerződést kötöttek, mely alapján egy korábbi jogsértés miatt az I. rendű alperes 2.900.000. forint megfizetését vállalta, és kötelezettséget vállalt arra, hogy a jövőben a hasonló jogsértésektől tartózkodik.

Az I. rendű alperes az általa kiadott ... című napilapban ... és ... napján „...” címekkel jelentetett meg írásokat.

Az I. rendű alperes által kiadott ... című hetilap .. számának címlapján és a 8. oldalon ..." címmel jelent meg cikk.

A napján megjelent számának címlapján és 12. oldalán „...” címmel közölt írást.

Az alperesi közlések érintették a felperes személyét.

A felperes keresetében előadta, hogy az I. és II. rendű alperesek az általuk kiadott és szerkesztett ... című lapban, .. és ... napján megjelentetett cikkekkel azt a hamis látszatot keltették, hogy közte és ... között szerelem szövődött és ezzel a jóhírnevét és a magánélet zavartalanságához fűződő személyiségi jogait sértették. Kérte az alperesek jogsértésének megállapítását, eltiltásukat a további jogsértéstől, és indítványozta nyilatkozattal történő elégtételadásra kötelezésüket. Ezzel összefüggésben 6.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az I. rendű alperest.

A felperes a napján megjelent cikkével kapcsolatosan a jóhírnévhez fűződő személyiségi joga megsértésének megállapítását, és 500.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az I. rendű alperest.

Arra hivatkozott, hogy az I. rendű alperes annak ellenére jelentette meg a cikkét, hogy a felperest érintő nyilatkozat ténylegesen nem ment adásba, és az alperes a megjelentetéshez külön nem kérte a hozzájárulását sem.

A felperes a ... című lapban megjelentekkel kapcsolatosan arra hivatkozott, hogy az I. rendű alperes és a IV. rendű alperes, mint szerkesztő azt a hamis látszatot keltették, hogy ...-ral szerelmi kapcsolata lenne. Továbbá azt a hamis látszatot keltették, hogy ... szigetén kettesben nyaraltak.

A felperes emiatt annak megállapítását kérte, hogy az alperesek megsértették a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát. Kérte az alperesek eltiltását a további jogsértéstől, és indítványozta nyilatkozattal történő elégtételadásra kötelezésüket. Ezzel összefüggésben 2.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az I. rendű alperest.

Indítványozta továbbá az I. rendű alperessel szemben közérdekű bírság kiszabását.

A felperes a nem vagyoni kártérítéssel összefüggésben kifejezetten hivatkozott az I. rendű alperessel megkötött szerződésben foglaltakra, továbbá arra, hogy jelentős összeget engedett el, melyet szerződésszegéssel okozott kár címén érvényesíthet az I. rendű alperessel szemben.

Az alperesek a felperes keresetének elutasítását kérték.

Arra hivatkoztak, hogy a sérelmezett cikkek megjelentetésével bántó szándékuk nem volt. A ... szakmában köztudomású volt, hogy a felperes és ... között több van, mint egyszerű kollegiális viszony. A szakmában pletyka kelt szárnyra a köztük levő kapcsolatról. A cikkek megjelenését megelőzően szerkesztőváltás történt a lapnál, ezért az új szerkesztő a korábbi megállapodásról nem tudott.

A felperes ... tevékenységét érintő cikk esetében jóhiszeműen jártak el, a szerző olyan felvételt tekintett meg, melyben a sérelmezett rész szerepelt, nem tudott arról, hogy az egyébként nem ment adásba.

Az alperesi álláspont szerint a felperes nem vagyoni kárigénye eltűzött.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az I. rendű alperes az általa kiadott, és a II. rendű alperes az általa szerkesztett ... című napilapban a ...-én megjelent „...” és a ...-án megjelent „...” című cikkekkel, azzal, hogy a felperes és ... közötti alaptalanul feltételezett kapcsolatáról írtak a korábbi kötelezettségvállalás ellenére, megsértették a felperes magánélet zavartalanságához fűződő személyiségi jogát.

Kötelezte az I. és II. rendű alpereseket, hogy a fenti jogsértésért magánlevélben kérjenek elnézést a felperestől.

Kötelezte továbbá az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.200.000 forintot.

Kötelezte az I. és II. rendű alpereseket, hogy a felperes feltételezett vagy tényleges magánéleti kapcsolatairól szóló cikkek megírásától tartózkodjanak.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

A le nem rótt 510.000 forint illeték viseléséről úgy határozott, hogy abból 255.000 forintot az I. rendű alperes, 255.000 forintot pedig a felperes köteles külön felhívásra megfizetni a Magyar Államnak. Az egyéb költségekről úgy határozott, hogy azt a felek maguk viseljék.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1), (2), (3) bekezdését, 76. §-át, 78. § (1), (2) bekezdését, a 84. § (1) bekezdését.

Az elsőfokú bíróság a ... cikkekkel kapcsolatosan azt állapította meg, hogy nem volt vitatott az, hogy a felperes és ... jó viszonyban voltak, az „...” című darabban együtt játszottak és csókjelenetük is volt. Az sem volt vitatott a felek között, hogy ugyanabban az időpontban, amikor felperes ... szigetére utazott ... magánúton tartózkodott ugyanitt, és ennek során a felperessel is találkozott. Ezt ... és ... tanúk tanúvallomása is alátámasztotta. Az is megállapítható volt, hogy a felperes és ... együtt utaztak haza, mert fellépésük volt. Az elsőfokú bíróság különösebb

jelentőséggel nem bíró pontatlanságnak minősítette azt a közlést, hogy a felperes ...ral ...n maradt.

Az elsőfokú bíróság a ... közötti kapcsolatról szóló közlést a ... pletyka kategóriájába tartozónak minősítette, álláspontja szerint, az ilyen feltételezések nem esnek azonos megítélés alá más tényközlésekkel.

A felperes jóhírnevét az alperesek ezen közlésekkel azért sem sérthették, mert az első két közlésből a sértő jelleg hiányzott. Nem vitatott ténynek minősítette azt, hogy sem a felperes, sem ... ebben az időben nem állt szerelmi kapcsolatban senkivel, így a kettőjük közötti szerelmi kapcsolat feltételezése nem alkalmas arra, hogy a felperest hátrányosan ítéljék meg, a ...ral való kapcsolat feltételezése pedig sértőnek nem tekinthető. Megjegyezte az elsőfokú bíróság azt, hogy egyik cikk sem állította azt, hogy a felperes színésztársával összejött, csak feltételezték, hogy közöttük lehet valami. Az elsőfokú bíróság egyik sérelmezett közléssel kapcsolatosan sem állapított meg jóhírnév sértést, ez azonban még nem zárja ki más személyiségi jog megsértésének lehetőségét.

A felperes és a ... tekintetében egyértelmű volt a levélre tekintettel, hogy a felperes nem kívánja, hogy párkapcsolatai, feltételezett vagy tényleges szerelmi kapcsolatai cikkekben szerepeljenek. A levél közvetlen előzménye éppen az volt, hogy a lap megelőzőleg egy feltételezett, és utóbb valótlannak minősült szerelmi kapcsolatról tudósított. Az I. rendű alperes ilyen körülmények között tisztában volt azzal, hogy a felperes ezt magánélete sérthetetlen részének tekinti.

Erre tekintettel az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az I. és II. rendű alperesek a felperes magánélethez való jogát megsértették a cikkek közlésével. Az nem nyert bizonyítást, hogy az alperesi közlés promóciós célzatú volt, mert ezt egyik tanú sem támasztotta alá.

Kifejtette az elsőfokú bíróság, hogy a felperes külön megállapodást csak a ... szerkesztőségével kötött, ezért az I. rendű alpereshez hasonló módon a IV. rendű alperes nem felelhetett. Nincs annak jelentősége, hogy a ... és a ... című lapokat ugyanaz a gazdasági társaság adja ki, mert a megállapodás szövegéből nem derül ki, hogy az a ... magazinra is kihatott volna. A lap alapítója nem az I. rendű alperes, így alapítóként sem felelhet a ... magazin közléséért.

A felperes által csatolt e-mail sem volt alkalmas arra, hogy az elsőfokú bíróság a magánélet zavartalanságának megsértését megállapítsa, mert a levél egy konkrét hírre vonatkozott, és nem olyan tartalmú volt, amely szerint a felperes egyszer s mindenkorra megtiltotta, hogy a magánéletével foglalkozzanak.

Az elsőfokú bíróság ezért a keresetet ebben a körben az I. és IV. rendű alperesekkel szemben teljes mértékben elutasította, mert a ... cikkével összefüggésben jogsértés nem volt megállapítható.

Az elsőfokú bíróság a ... közléssel összefüggésben nem vitatott ténynek minősítette, hogy a szövegben szereplő bűvész azokat a szavakat mondta a felvétel alkalmával, amik közlésre kerültek az újságban. Nem volt vitatott az sem, hogy a sérelmezett

rész a televízió műsorában nem került levetítésre. Álláspontja szerint a szöveg túlnyomórészt az egész zsűrire vonatkozott és a vélemény kategóriájába tartozott. Az olcsó kis „k...va” rész becsületsértés, amit a lap közhírré tett és ez a Ptk. 76. §-ába ütközött. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a becsületsértő közlés személyiségi jogot sért, a jogsértésbe való beleegyezést nem lehet vélelmezni azzal, hogy a felperes egy olyan műsorban lépett fel, ahol számíthatott esetleges kirohanásokra.

Az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy a felperes ezzel a cikkel összefüggésben jogsértés megállapítását nem kérte, ezért a bekövetkezett hátrányt a nem vagyoni kár vizsgálatakor értékelte.

Az elsőfokú bíróság a jogkövetkezmények körében a magánélet zavartalanságának megsértését az I-II. rendű alperesek esetében megállapította, és őket a jogsértéstől eltiltotta. Rámutatott, hogy a 2005. decemberi megállapodás a feltételezett, illetőleg a tényleges magánéleti kapcsolatokra vonatkozó tilalom nem mindenféle közlésre vonatkozó tilalmat jelent. A felperes keresetében kért tágabb tiltás nem áll összefüggésben a jogsértéstől való eltiltással, ezért a keresetet az ítéleti rendelkezésen túlmenően elutasította. Az elsőfokú bíróság magánlevélben kötelezte megfelelő elégtételadásra az alpereseket.

Az elsőfokú bíróság megítélése szerint az I. rendű alperes nem úgy járt el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható, mert egy főszerkesztő változás esetén felelősségi körébe tartozik az, hogy az új főszerkesztő is megismerhesse azokat a megállapodásokat, amelyek befolyásolják bizonyos hírek megjelentetését.

Azt állapította meg, hogy az I. rendű alperes a ... cikk esetében nem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, mert senki sem örül annak, hogyha megsértik, különösen nem, hogyha ezt egy lap elhíreszteli. Elvárható lett volna az I. rendű alperestől, hogy a jelzőt elhagyja, vagy a felperes beleegyezését kéri a közzétételhez.

A magánélet megzavarását és a becsületsértés közhírré tételét nem minősítette jelentéktelennek, ugyanakkor kiemelkedő jelentőségűnek sem.

Elfogadta, hogy a közlések miatt a felperes kérdéseket kapott és magyarázkodásra kényszerült. ... tanú vallomása alapján megállapítható volt az is, hogy a felperes és ... kapcsolata feszültté vált. Azt azonban, hogy a kapcsolatuk kifejezetten megromlott volna, összevesztek volna, ... tanú vallomásának ellenére sem tartotta megállapíthatónak. Azt a tanúvallomás sem támasztotta alá megfelelően, hogy miért haragudtak volna egymásra, ha egyikük sem tett olyat, ami a cikkek közzétételéhez vezetett.

Elfogadta köztudomású tényként az elsőfokú bíróság azt, hogy a felperes az ismerkedésben akadályozva érezte magát, nyilvános helyeken kevesebbet jelent meg, tartva attól, hogy a bulvársajtó cikkezni fog róla, és ez kapcsolatai építését nehezítette. Ezt meghaladóan azonban a felperes kárt nem igazolt. A felperes által bejelentett tanúk baráti viszonyban voltak vele és a bíróság önmagában a tanúk

vallomását nem találta elegendőnek további kár megállapítására a köztudomású tényeket meghaladóan. Arra következtetett, hogy pszichológus igénybevételére nem a perbeli cikkekkel összefüggésben került sor. A stresszfaktorra hivatkozással kialakult nőgyógyászati probléma és a cikk kapcsolatát sem látta bizonyítottnak. A nem vagyoni kár összegénél értékelte azt, hogy az I. és II. rendű alperesek több jogsértést követtek el és azt is, hogy a felperes közismert színész. Értékelte továbbá azt, hogy jóhírnév sértést a cikkek nem valósítottak meg, az alperesi felróhatóság nem kiemelkedő, mivel a megállapodásból az derült ki, hogy azt titkosan kezelték, így ez nem terjedhetett el az újságírók között. Az I. és II. rendű alperesek azonban a megállapodás megszegéséért felelősséggel tartoznak, mert a felperes a magánéleti kapcsolatok vonatkozásában az I. rendű alperes tudomására hozta az akaratát. A főszerkesztők közötti átadás-átvétel hiányosságai, az elsőfokú bíróság megállapítása szerint, az I. rendű alperes terhére esnek.

A bűvész által elmondott közléssel kapcsolatosan a cikk írójának vallomását, valamint az általa készített hangfelvételt bizonyítékként nem fogadta el és a szerződés sem támasztott alá hozzájárulást a felperes részéről. Az elsőfokú bíróság a 2005. évi egyezséggel összefüggésben tett nyilatkozatokat sem tartotta értékelhetőnek a nem vagyoni kártérítés során.

Mindezekre figyelemmel a bírói gyakorlatot is szem előtt tartva az első jogsértéssel összefüggésben 800.000 forint, míg a második jogsértéssel összefüggésben 400.000 forint, összesen 1.200.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte az I. rendű alperest.

Közérdekű bírság kiszabását a jogsértés súlyára tekintettel nem találta indokoltnak.

A perköltségről a Pp. 81. §-a alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte.

A nem vagyoni kártérítési igényei után kamat megállapítását kérte a keresetlevél benyújtásától számítottan.

A és napján megjelent cikkeivel kapcsolatosan a jóhírnévhez fűződő személyiségi jog megsértését is kérte megállapítani. Ezzel összefüggésben a megítélt 800.000 forint nem vagyoni kártérítést meghaladóan további 1.200.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére tartott igényt.

A számában megjelent cikkel összefüggésben a jogsértés megállapítását, és 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megítélését kérte.

A napján megjelent számában megjelent cikk miatt kérte a jóhírnévhez fűződő személyiségi joga megsértésének megállapítását.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság nem rendelkezett a kamatról és álláspontja szerint ez a kereset benyújtásától akkor is megilleti, ha külön kamatigényt egyébként nem támasztott.

Hivatkozott továbbá arra, hogy a ...ben az egymást követő lapszámokban megjelent két sérelmezett cikk a felperesnek nemcsak a magánélethez fűződő jogát, hanem jóhírnevét is sértette. Az alperesek egy perben nem bizonyított értesülést hoztak nyilvánosságra, és ezzel a híresztelés tényállását valószínűsítették meg. Döntő jelentősége volt annak, hogy az alperes azt közölte, hogy a felperes ésn maradtak, mert éppen ezen a valótlán közlésen alapult a kapcsolat sugallata. Nem helytállóan minősítette az elsőfokú bíróság ... pletykának a felperes és ... feltételezett kapcsolatát, mert nem volt ilyen ... pletyka, az alperesek e tekintetben valótlanságot állítottak. Továbbá van sértő jellege annak, hogyha a felperest a nevezettel hozzák össze, mert egy jóképű sármőrrel való titkos szerelmi kapcsolatban a nő mindig negatív színben tűnik fel.

A ...ben megjelent cikkekkel összefüggésben megítélt nem vagyoni kártérítés tekintetében hivatkozott a felperes arra is, hogy az alperes ezek megjelentetésével szerződésszegést valószínűsített meg. Mivel a felperes a perben is érvényesíteni kívánt 6.000.000 forintból 3.100.000 forintot a szerződéskötéskor elengedett, ezt szerződésszegés miatti kártérítésként érvényesítheti. Hivatkozott arra, hogy elsőfokú bíróság a felperesi tanúk nyilatkozatait sem vette figyelembe a nem vagyoni kártérítés megállapításakor. Azt is kérte értékelni, hogy míg az elsőfokú bíróság az első két ...beli cikkel összefüggésben az eredetileg követelt 6.000.000 forinthez képest csak, mintegy 13 %-nyi nem vagyoni kártérítést ítél meg, addig a ... írás miatt, majdnem a teljes követelést alaposnak tartotta.

Nem volt megalapozott az elsőfokú bíróságnak a ... című magazinban megjelent cikk és címlap értékelése sem. Álláspontja szerint ez nem volt együtt tárgyalható a ..., a ...ben megjelent cikkekkel.

Ha az érintett bizonyos közlések megjelentetése ellen tiltakozik, az súlyosbító körülményként kell hogy szerepeljen az értékelés során. A felperessel kötött megállapodásban az I. rendű alperes nemcsak a ... tekintetében vállalta a jogsértéstől való tartózkodást, hanem általában a ... nevében. A kötelezettség kiterjed az I. rendű alperes által kiadott és alapított, valamint érdekkörébe tartozó lapokra is. Kifejtette, hogy az I. rendű alperes az alapítója a ... című magazinnak, így a megállapodás az ebben megjelentekre is kiterjed. Az elsőfokú bíróság azonban ezzel ellentétes álláspontot fejtett ki, holott az alapítás tényét kifejezetten igazolta a perben.

Előadta továbbá a felperes, hogy minden közlés jogsértő rá nézve, amely a magánéletéről szól, és amelyhez nem járult hozzá. Mindezekre alapítottnan kérte a nem vagyoni kártérítés megállapítását, felelősségét.

A ...ben ...ében megjelent ... című műsor egyik szereplőjének nyilatkozatával összefüggésben a nem vagyoni kártérítés összegét nem vitatta. Álláspontja szerint azonban, szemben az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal, a jóhírnev megsértésének megállapítását kifejezetten kérte, figyelemmel a kereset-kiegészítésében előadottakra.

A felperes összefoglalóan hivatkozott arra, hogy a nem vagyoni kártérítés mértékének megállapításakor mindenképpen érvényesülnie kell annak a ténynek, hogy az I. rendű alperes szerződésszegő magatartást tanúsított, amikor a megállapodásukat megszegte. A levezetett számítását pedig figyelembe kellett volna vennie. Annak is különös jelentőséget tulajdonított, hogy az I. rendű alperes négy egymást követő alkalommal jelentetett meg cikket, s ez nem minősíthető jóhiszemű magatartásnak. Az egyik cikk megjelenése pedig akkor történt, amikor a felperes jóhiszeműen hozzájárult a per szüneteléséhez azzal, hogy egyezséget kísérel meg kötni az alperesekkel.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes perköltségben való marasztalását.

Hivatkozott arra, hogy a felperes által kifogásolt cikk megjelenésekor a ... című lapot az ... adta ki, így nem volt kötelezettje a felperes által hivatkozott szerződésnek.

Téved továbbá a felperes abban, hogy hamis színben tüntették fel, mert egy sármőrrel hozták hírbe. A sármos és jóképű kifejezések, melyeket a lap használt nem feltétlenül negatív tartalmúak. A sármőr kifejezésnek, melyre a felperes utalt, azonban van negatív kicsengése. ... szerény, intelligens ember, akiről nem terjedt el, hogy nőcsábász, ezért a vele való összehozás következtében a felperesről nem gondolhatja a közvélemény azt, hogy egy könnyen kapható nő.

Az I. rendű alperes a 2005-ben kötött szerződéssel összefüggésben előadta, hogy tudatában volt akkoriban, hogy a szokásosnál többet fog fizetni, a szerződést egy olyan vezető szorgalmazására írta alá, aki az óta nincs az alperesi cégnél. A felek által megkötött szerződés nem tartalmazott szankciót a szerződésszegés esetére, így ilyen alapon nem követelheti a felperes a kapott és a követelt összeg különbözetét a perben. Hangsúlyozta, hogy az újabb cikk nem a szerződéses helyzet kihasználásával született, hanem egy belső kommunikációs hiba miatt.

Álláspontja szerint a cikkek nem lépték túl azt a határt, amit egy részben a celeb létet is vállaló ... el kell viselnie.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 253. § (3) bekezdése alapján csak a fellebbezés korlátai között bírálhatta felül az elsőfokú bíróság ítéletét.

A másodfokú bíróság teljes egészében osztotta az elsőfokú bíróság által kifejtetteket. Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és abból helytálló következtetéseket vont le, ezért a másodfokú bíróság a határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A Ptk. 75. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak.

A Ptk. 78. § (1) bekezdése alapján, a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is.

A (2) bekezdés kimondja, hogy a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

A felperes az elsőfokú eljárás alatt kamatigényt nem támasztott. Amennyiben a felperesnek ilyen jellegű igénye van azt keresetében, a pénzkövetelés járulékai között határozottan meg kell jelölnie, figyelemmel a Pp. 121. § (1) bekezdésének e) pontjára. A felperes azonban sem a keresetlevelében, sem a kereset szóbeli előadásakor, sem a keresetmódosítás alkalmával ilyen tartalmú nyilatkozatot nem tett. Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság nem mulasztott el rendelkezni a kamatfizetésről, mert a felperes kereseti kérelme erre nem terjedt ki. A kifejtettek miatt téves volt a felperes azon álláspontja, hogy a kamat a kereset benyújtásának időpontjától automatikusan megilleti.

A Pp. 247. § b) pontja lehetővé teszi azonban a felperes számára, hogy keresetét az eredetileg nem követelt járulékokra is felelhesse.

A felperes a megítélt nem vagyoni kártérítések után egységesen a kereset benyújtásától számítottan kérte a kamat megfizetését. A felperes eredeti keresetét 2009. április 21. napján nyújtotta be a ...ben ...-én és ...-én megjelent cikkekkel kapcsolatosan. Ezért a megállapított 800.000 forint nem vagyoni kártérítés után a másodfokú bíróság 2009. április 21. napjától kötelezte az alperest a kamat fizetésére. A ...-i számában megjelent közlés miatt megállapított 400.000 forint nem vagyoni kártérítés tekintetében a jogsértés bekövetkeztétől állapította meg a kamatot a másodfokú bíróság. Ebben az esetben a jogsértés bekövetkezte későbbi volt, mint az eredeti kereset benyújtása. A felperes ugyan ezen igényét keresetmódosítással később érvényesítette, de a kamatfizetés kezdő időpontjában ilyen jellegű különbséget nem tett. A másodfokú bíróság ezért nem a keresetmódosítás benyújtásától ítélte meg kamatot a felperesnek, hanem a jogsértés bekövetkeztétől.

A kamatfizetésre vonatkozó rendelkezés a Ptk. 301. § (1) bekezdésén, és részben a Ptk. 360. § (1) bekezdésén alapul.

A másodfokú bíróság a jogsértés megállapításával kapcsolatos elsőfokú bírósági okfejtésekkel teljes egészében egyetértett. Elsősorban arra mutat rá a másodfokú bíróság, hogy a jogsértések megítélésénél az objektív tényekből kell kiindulni, nem pedig a felperes egyéni szövegértelmezéséből.

A felperes ...-ral feltételezett kapcsolata nem valós tényeken alapult, ugyanakkor a jóhírnév sértés megállapításához a közlés sértő jellege is szükséges. A közlések tartalmának sértő jellege azonban a másodfokú bíróság álláspontja szerint sem volt megállapítható. A cikkek tartalma, megfogalmazása, belső összefüggései nem voltak alkalmasak arra, hogy a felperest olyan színben mutassák be, ami a közvélemény elítélését váltaná ki. Az elsőfokú bíróság a körülményeket megfelelően értékelte, és a másodfokú bíróság a felperes hivatkozásával kapcsolatosan csak arra utal, hogy ... mindenekelőtt kitűnő színészi teljesítményével szerzett hírnevet, nem pedig kapcsolatainak és magánélete részleteinek indokolatlan kitergetésével.

Erre figyelemmel a vele folytatott kapcsolat állítása, illetőleg feltételezése sértő jelleget egyáltalában nem hordoz, különösen egy olyan helyzetben, amikor nem vitatottan egyikük párkapcsolatát sem veszélyeztette.

A jóhírnévhez fűződő személyiségi jog megsértésének megállapítására a törvényi feltételek hiánya miatt nem volt lehetőség.

A ... -i számában „...” címmel megjelent cikk esetében tévedett az elsőfokú bíróság, mert a felperesi jogi képviselő a 31.P.26.991/2009/3. számú jegyzőkönyv 6. oldalán rögzített nyilatkozatában kérte jóhírnév megsértésének megállapítását az írással összefüggésben. Utal azonban a másodfokú bíróság arra is, hogy a felperesi képviselő az ugyanitt rögzített nyilatkozatában, és a keresetmódosításában sem azt kifogásolta elsődlegesen, hogy a felperessel kapcsolatosan a lap az „egy olcsó kis ku...va!” kifejezést használta, hanem azt, hogy az ... műsorában a kifogásolt rész nem hangzott el, és az I. rendű alperes ennek ellenére a felperes hozzájárulása nélkül megjelentette az amúgy műsorba nem ment közlést. Ezzel a magatartással kapcsolatosan azonban a jóhírnév sérelme nem állapítható meg, mert az I. rendű alperes ténylegesen megtörtént eseményről számolt be, valótlan tényt nem állított, nem híresztelt és a való tényeket sem tüntette fel hamis színben.

Kétségtelen azonban, hogy személyiségi jogsértés a közlés tartalma és módja alapján fennáll a felperesre nézve, ezért az elsőfokú bíróság helyesen értékelte ezt az I. rendű alperessel szembeni nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezés összecszerűségének meghatározásakor.

Téves volt a felperesi álláspont az I. rendű alperessel kötött megállapodás tekintetében.

A felek által 2005. december 21. napján kötött szerződés nem tartalmaz kifejezett szerződési rendelkezést arra az esetre, ha a szerződés megszegése miatt a felperesnek ismételt kártérítési igénye lenne. Csak azt a kitételt tartalmazza, hogy hasonló jogsértés bekövetkezte esetén a felperes felülvizsgálja azon kinyilvánított szándékát, hogy a szerződő féllel szemben eljárást nem indít. Nem tartalmaz továbbá a szerződés bizonyos esemény bekövetkeztére feltételtűzést, vagy káráltalány megfizetésére utaló kikötést sem.

A felperes által hivatkozott szerződés egy egyedi jogügylet, mely az adott megállapodás keretei között teremtett jogot, illetőleg kötelezettséget a felek viszonylatában, a Ptk. 198. § (1) bekezdése szerint. Pusztán a felek azonossága és a jogsértés hasonlósága miatt azonban a szerződésre további jogokat alapítani nem lehet.

Nincs jelentősége annak sem, hogy a felperes a szerződés megkötését megelőzően jelentősebb igényt érvényesített a megállapodott összegnél. A felperes nyilvánvalóan mérlegelve a körülményeket kötötte meg a szerződést az adott tartalommal, a Ptk. 205. § (1) bekezdése által megkövetelt módon. A nem vagyoni kártérítés jogintézménye egy bizonyos személyiségi jogsértés következményeinek elhárítására alkalmazható jogintézmény, és nem általánosságban a hasonló jogsértő magatartás megelőzése érdekében érvényesíthető kártérítési forma. A felperes a perben nem egy kötelmi igényt, hanem nem vagyoni kártérítést

érvényesített, ezért a szerződésszegéssel okozott kár Ptk. 318. § (1) bekezdésében szabályozott esete a felek viszonylatában fel sem merülhetett. A felperesnek alapvetően nem abból keletkezett hátránya, hogy az alperes egy szerződéses szankcióval nem biztosított szerződési kikötést nem tartott be, hanem abból, hogy az alperes jogsértő tartalmú közlést jelentetett meg.

A felperest az adott jogsértés következtében beállott hátrányai tekintetében terheli a bizonyítási kötelezettség. Egy korábbi jogsértés miatt, a felek között létrejött megállapodás nincs kihatással egy későbbi jogsértésben alkalmazandó nem vagyoni kártérítés mértékére.

A szerződés tényének a nem vagyoni kártérítés összegének meghatározásakor annyiban volt jelentősége, hogy az I. rendű alperes a megállapodásban ugyan vállalta, hogy hasonló jellegű jogsértésektől tartózkodik, azonban a felperes személyiségi jogát ismételten sértette. Ezt a körülményt azonban az elsőfokú bíróság külön értékelte az ítéletében.

Az elsőfokú bíróság a jogsértés súlyához mérten a 800.000 forintos nem vagyoni kártérítés összegét megfelelően állapította meg a Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontja, 339. § (1) bekezdése és 355. § (1) bekezdése alapján, annak felülmérlegelésére a másodfokú bíróság sem látott okot. A felperes közszereplői minőségére is figyelemmel nem igazolt olyan többlettényállást, ami a hasonló jogsértések esetére megállapított nem vagyoni kártérítés mértékét jelentősen befolyásolta volna.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat teljes körűen értékelte és azokat megfelelően mérlegelte. Helyesen állapította meg azt, hogy a felperes a köztudomású tényeken túlmutató egyéb sérelmet nem tudott igazolni.

Utal arra a másodfokú bíróság az egyéb, felperes által indított perekből szerzett hivatalos tudomására alapozva, hogy a felperes a pszichológus igénybevételére és a nőgyógyászati problémákra más jogvitában korábban már hivatkozott, ezért ebben a perben ezekre, mint következményekre, eredménnyel többletigényt nem alapíthatott.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés mértékének meghatározásakor jogszerű döntést hozott, és annak megváltoztatására nincs mód.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a 78. § (1) bekezdése alapján köteles viselni az alperesek perköltségét. A perköltség az alperesi jogi képviselőt a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése, valamint a 4/A. § (1) bekezdése alapján megillető ügyvédi munkadíjból áll.

A felperes köteles továbbá viselni a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2011. május 31.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Győriné dr. Maurer Amália s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő